

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DET GAMLE APOTHEK (1885)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751832338112/facsimile.pdf> (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Kronmann. Han sagde til Adjunkten, at der var nogle Idealister af den Slags som Licentiaten i Poul Møllers „En Students Eventyr“, og det var . . . hvad var det nu . . . det var, sagde han, en Typus paa dansk Idealitet, de, der bare kunde vrøvle og sludre om Idealer.

— Meget godt sagt, Vismann! Jeg er enig med Kaptejn Frick.

— Og han sagde, at den Slags Idealister fandtes især blandt Adjunkterne ved Latinskoler.

— Saa—aa? Den var slemt lagt ud, Vismann! Hvad sagde Kronmann?

— Han dukkede sig ned og nikkede. Men saa talte Kaptejnen om, at de rigtige ideale Mennesker, det var dem, der viste Selvfornægtelse, dem, som skjulte sig i tarvelige Stillinger og arbejdede i Stilhed, dem, som aldrig løj hverken for sig selv eller andre. Men, sagde han, vi andre er nu en Gang forkludrede af Vrøv!; vi maa tale med de unge, vi maa hidse dem op til modig at vove alt for det højeste, til altid at sige Sandheden helt ud. Saa spurgte jeg: Hvor skal jeg lære det, Hr. Kaptejn? Saa svarede han: Af Søren Kierkegaard og Henrik Ibsen. Og siden den Tid har jeg læst alle Henrik Ibsens Skrifter. Men ham kan jeg ikke blive klog paa. Han lader altid det ideale gaa under, Hr. Kancelliraad!

Farmaceuten saa sørgmodig ud. Kancelliraad Pramman, som aldrig havde læst et Ord af Henrik Ibsen, fandt dog Trang til at afgive en kyndig Dom. Han sagde:

— Ja, de Normænd er nu en Gang nogle sære Fyre. Jeg holder paa Christian Winther . . . o . . . o . . . g (tilføjede han sagtere og mere usikkert) Carl Ploug. Men (her blev hans Stemme sikrere) jeg kunde godt lide, at Søren Kierkegaard sagde Præsterne Besked . . . Men hvad videre, Vismann? Hvad videre?

— Saa har jeg læst Søren Kierkegaard. Men jeg kan ikke forstaa hans fremmede filosofiske Ord. Kun . . . kun . . .

— Kun . . . kun . . . ?

— Naar han taler om Kærligheden, begejstrer han mig.

— Hæ—hæ—hæ! Ja, det tror jeg s'gu nok, Vismann! Apotekeren efterlignede Farmaceutens spidse sjællandske Udtale af ø i Samlyden ej. Naa saa begejstrede han Dem? Hvad Vismann?

— Kaptejn Frick lo ogsaa ad mig, fortsatte Laboranten tro-skyldig.